unu noaptea

decembrie 1928

no. 8

colaborează: ar **adamov**, george **bogza**, victor **brauner**, filip **corsa**, gheorghe **dinu**, s. **eliad**, b. **fundoianu**, virgil **gheorghiu**, al. **marius**, m. h. **maxy**, **moldov**, léon **moussinac**, sașa **pană**, stephane **roll**, claude **sernet**, jack **spintecătorul**, ilarie **voronca**, a. **zaremba**.

5 lei

Cîntec pentru un marinar osîndit

lui Mènalque

Priviți acest amabil dolent
valul tare — glas arare
valul știe — glas învie
salut amiral elocvent.

Ființa închide ochii subit
steaua cade — umbra șade
steaua sună — umbra brună
mal de piatră la ceas oprit

El visa becuri în adîncimi
sursă largă — pe o targă
sursă caldă — pe o algă
stele scrise în optimi

Sofia amiralului fin
umblet moale — galben goale
umblet fără — tristă dîră
val pe trup adulterin.

filip corsa

A la mémoire comme un arbre

Mandragore

Ralenti d'une nuit ultime et ridicule
Dont les tristes étoiles sont le moindre défaut
N'entends-tu coquillage l'homme cruel et faux
Qui pour boucles d'oreilles portes des testicules

Hommage

A la gloire des herbes que l'automne nous cache
Vos souliers ont perdu leur éclat sur le pré
Les étoiles nous reviennent dans le lait chaud des vaches
Mais la nuit est lointaine et le coeur toujours prêt

Colomba

Pour les yeux qui te cherchent tu deviens un miroir
Et l'orage te guettant s'inscrit dans ton regard
Ténébreuse d'un ongle que polit la mémoire
Des doigts suicidés en abandons si clairs

claude sernet

Imn minor

D-rei Elena Rada

Te alungă, nălucă albă, umbrele din munte
și-ți flagelează trupul săbiile din brazi,
roua luceafărului te ustură pe frunte
cînd privirile învinse în ferigă le scazi.

Urcau spre cer cu tine, potecile ca fumul...
In harpa pădurii se-asmut privighetori,
lumina duce'n brațe pînă'n umbră drumul
și o lună goală iese cu sînul crud în nori.

Freamătă tenebre înalte printre turle,
cu lampa iese luna pe coridoru—îngust de plopi
tăcerea începe în jur uluită ca să urle
și ne dibuim într'o logodnă tiptil ca niște miopi.

al. marius

JAZZ

Alb crește'n alcooluri un nenufar de bec.
ni-s creștetele două pe o tipsie duse ;
mîini cu fluiditate de balerine ruse
între butelii joacă melodic pe un rec
fumans
sărut vid
zîmbetele'n dans
difuze bile roze s'au ciocnit torid.

Asmut secret cu dulci oase de pui ud Luciferul ;
sub mese calcă moale, sfrijit, în gen de cîine.
am să-i ridic statuie din miezul rău de pîine
licoare de naranjas tu soarbe din ochi cerul
livid
Mànio ;
scrijilă rigid
gorilele estradei un pericard de banjo.

virgil gheorghiu

Invention du carnaval

Dans ce premier Carnaval du monde, lorsqu'il n'existait d'autres sexes humains que ceux qui composaient le premier couple, Adam sentit l'euvie de se dèguiser pour amuser Eve. Il prit un pampre, y perça lex deux trous des yeux et s'en fit un masque. Il s'entoura ensuite le corps de grandes feuilles de tabac et ainsi dèguisé se présenta à Eve.

Eve, un peu surprise de cette voix de fausset qui lui demandait avec insistence: „Qui suis-je? Qui suis-je??", rèpondit:

— Pierre!

Ramón Gomez de la Serna

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Le crépuscule — L'automne

(Fragment)

Une fois de plus, j'ai connu l'oubli et les peaux de panthères qu'il ne manque jamais d'étendre sur les couloirs tapissés de branches et de ventilateurs où, chaque soir, tandis que Percy dort dans son grand lit couvert de raisins, un plongeur tourne jusqu'à en tomber de fatigue. Il tourne longtemps, puis harassé par l'effort [illegible] du fournir, il s'enfuit dans un manteau de [illegible], il court sans jamais appeler à son aide les [illegible] du Dant qui lui servent de témoins.

Percy, vous tombez évanoui entre les rubans noirs que des noctambules vous jettent en se meurtrissant, pareils en cette occasion funéraire aux pleureuses de la destinée.

C'est alors seulement que vos ongles s'enflamment comme de l'alcool, c'est alors qu'ayant les désirs les plus fabuleux, l'Automne se garde cependant de certaines absences. C'est alors que confiants malgré toute ferveur nous ramassons à pleines bras des morceaux d'air et des lambeaux devide. Nous ne distinguons point nos deux visages, tant l'ombre régnait en souveraine. Nous resemblions, Percy et moi, à deux trains de nuit sans conducteurs, sans destination et sans passagers. Mais la tristesse avance en bordure des rivières. Devant elle nous ne craignons jamais de prendre la fuite. Bravant les vaines attentes des gares et des cafés ou chaque seconde écoulée se traduit en mouvement de mains ou en heurts de lèvres, nous arrêtons au bord d'une eau tiède et silencieuse.

Nous nous arrêtons, nous arrêtons la vie.

ar adamov

Scrisori pierdute

E îndeobște cunoscută incuria care domnește la poștă: scrisorile importante se găsesc, toate, în pălăria cetățeanului turmentat. D-l Fundoianu ne roagă, din Paris, să supleăm, funcțiunii aceștia, în vacanță. Tipărim deci prima scrisoare neprimită. adresată d-lui Arghezi.

Pe marginea lui Ulise

Paris, Aprilie, 1928

Dragă Domnule Arghezi,

scrisoarea mea de astă-zi precèdă cu puțin un mic volum de cinepoeme—scenarii—în franțuzește pe care-l vei primi în curînd. Aș fi vrut să ți-l trimit ecou volumului d-tale de poeme dar nu vreau să cred că l'am meritat cu ceva: a te fi iubit cum știu să iubesc—cu îndîrjire—și înainte de timp, în vremuri marțiale, nu constituie un drept; iubirea e gratuită sau nu e: Totuși, iartă-mi frunzele aceste de pelin; am citit volumul d-tale la Paris, într'o sară intimă — volumul umbla deci — un volum semnat de d-ta unui foarte iubit poet surd într'atît la poesia d-tale, încît mîzgălise volumul cu reflexii nu atît obraznice cît tîmpe. Poetul măgulit de d-ta creionese alături de versuri: „pentruce?", „adică cum", „ce vrea să spună", „a mai spus-o" etc. Mi-a fost ciudă — iartă-mă — că n'am izbutit să te induc în eroare măcar cît acesta din urmă.

Dar toate acestea nu ți le-aș fi scris dacă n'aș fi voit să încerc o aventură cel puțin ciudată: să cer ospitalitatea Biletelor de Papagal. Nădăjduiesc că nu vei face: Aha! și nu mă vei bănuì de vre-o oarecare vanitate literară. Dela data în care am debutat în „Cronica" d-tale, sub un nume fals, pînă astă-zi, mi-am cumințit reflexele. N'am plecat voluntar dintr'o literatură destul de primitoare — cu toată origina mea suspectă — că să rămîn cu ispite atît de naive. Te rog să m crezi că scriitorul de profesiune — în al cărui rafi era să m așez — mă dezgusta, și că mă dezgust cîte puțin de mine, î fiecare zi, cu fiecare veleitate nouă de a scri. Nu știu însă dac opinia pe care o ai despre mine, îmi îngăduie să-ți cer un lo ca alții cari au o rentă de cetitori stabilă, cu atît mai mult c nu-l cer pentru poeme sau alte viori. Aș vrea — mi-ar fac plăcere — să scriu o proză — despre poemele unui prieten p care-l cred un mare poet, și aș vrea să scriu despre ace prieten așa cum înțăleg, adică fără teamă de a jigni diamant d-lui Ibrăileanu, sau caterinca cu horoscoape a d-lui Teodoreanu. Firește, în cazul cînd aș urzica prieteni sociali ai d-tale, p accepta un asterisc și o notă: „redacția nu-și ia răspunderea", devreme ce articolele mele despre d-ta, pe vremea precedent au apărut altfel.

Dragă domnule Arghezi, [illegible] pen exactă și albă, cu care se scriu epistolele. S'ar putea să ve în mine orgoliu acolo unde nu pun decît dezolare; s'ar putea să mă crezi prezumțios, unde n'am pus decît o lipsă de ipocrizie fățișă.

Poetul despre care aș vrea să scriu Voronca și volumul lui: ULISE.

Dacă nu te supără că-mi pun cercei și bețe colorate în nări, și binevoiești să-mi răspunzi care sîn modalitățile de a publica în foaia d-tale, te accept de mai nainte toate, dacă mi se îngăduie să scriu ce gîndesc, indiferent de ei cheia indivizilor și substanța lor. Dar dece-ți cer asta tocmai d-tale

Vreau să te asigur de admirația mea te minînd: dar admirația mea, acum cînd toată lumea admiră?...

Iți urez, dragă domnule Arghezi, să tre prin zgomot așa cum ai trecut prin indiferență.

al d-tale

fundoianu

EROTICĂ

lui Fox, regele reporterilo

Tremură de frică spanchiul D-zeu...
Crepusculul se stinge
în pipa-mi cu cenușe;
ochiul tău e-o daltă
sprînceana o cătușe,
așteaptă-mă învoaltă
cu un polițist sub ușe
pentru pumnalul meu.

Iți voiu prinde leii
ca agrafe
pe un gît de căprioară:
leii — paraleii
hiene și girafe
ți — voiu aduce'n vis
pentru 'ntîia oară
ca pe saltimbancii mei

Sînge de argint
țîșnește dintr'o stea:
dă-mi gura ta și șoldul și ploșca cu absint;
dă-mi poșeta ta și ceasul ascunse sub saltea
și vino să te pup cu un dinte mai canin,
vino că te-aștept, în frig și mort în drum
sînge de parfum
gîlgîie dintr'un crin...

jack spintecătoru

SCURT-CIRCUIT

MIHAIL COSMA

Ca un acordeon s'a desfăcut, despărţindu-se cu el. de 3 ori pînă acum — acceleratul mixt. O funingine a tristeţii, un peron gol şi rece, rămînea în noi, să înfrigureze regretul prietenului dus. Geamul compartimentului va fi un album răsfoit vertiginos peste peisajul cu munţi al Switzerei şi al Italiei : aici cîmpul îşi leagă funda albastră a unui rîu, la gît; dincolo şoldurile de grîu se coc; şi —mai departe — ca pe un tobogan— lumina pe munte se năruie. Pietrele privesc la D-zeu, gările sînt mici ca nişte călimări, domnul e cenuşiu şi călătoreşti cu un cuib de viespi, de păreri de rău de neaventură. Dar mai aprig şi mai dureros e peisajul concav al acumulării în tine. Inima te încălzeşte şi te sufocă, deodată ca un cangur înghiţit întreg.

Şi totuşi, plecarea lui cîntă... Prin coaste vîntul va trece ca prin harfe; un pisc din azur îi înţeapă surîsul din vizuină, un pisc ocolit de valsul vulturului şi al cărui ac străpunge vîrful peniţei. Poetul sărută stelele cîte una: cicatricele muşcăturii de argint la gîtul cerului, cuvintele sînt în fund ca palatul de cleştar din zîna lacului.

Odaia lui din strada Parfumului, scrisă toată înăuntru de penelul lui Victor — o albină adunînd mierea culorilor, corola liniilor — era odaia poetului. Aici s'au mulat prăselele de crin şi s'a încrustat în degetele nestimate ale poeziei insomnia lui. Aici a rămas sub ora veghei, înflorit sub lună ca un zarzăr, Mihail Cosma.

Neîmpăcarea continuă, neadaptarea la o formulă şi inegalitatea dintre sfere, stabiliseră o dîrză cercetare, un plebiscit al preţurilor din el.

Poeziile se izbiau cu umerii de platină şi ecouriie ţeseau în mătase sîngele, înconjurîndu-i cu un curcubeu inima. Un evantaiu de platforme se desfăcea din el spre un reazăm mereu schimbat. Estetul din el e plin de vicisitudini, de trînte şi de salturi. Răsunetul mai vast decît sunetul care se dădea într'nsul, îl aspiră într'o depărtare de unde se întorcea cu visul rămas în stele ca lîna oilor în scaieţi. Ascunde în el un ochi involt şi majestuos — ca un yacht — şi cu care voiajează spre un arhipelag mereu lîngă el, mereu altul.

M'aşi ajuta să-l surprind, de o imagine inedită a lui: —„Un castel văzut răsfrînt în apă". Sezizaţi aici întreaga romanţiere, întreaga repercusiune în vid a realităţii, singurul miracol pentru care unghiile sînt lucarne în turnul de fildeş. Armăsarul paşte razele eterului şi pupila pervertită din orbita ei, acomodează numai reverberaţia luminii, contractarea ei cu întunericul diafan. Lumina frolîndu-l, foşnind ca rochia stelarei adorate, îi topeşte o miere pe candelabrul oaselor, aprinde în sînge licurici—aceste confetii de lumină—străluceşte baso-relieful inimii. Obiectivul de oglindă e anapoda dispus, întocmai ca să surprindă paradoxală, inversă imaginea, contactul cu poezia. Poetul aplicat pe cer, roade leonin în labele dinainte, osul lunei. Capul lui pieptănat de păsări, e un aquarium pentru peştii marei constelaţii.

Mi-amintesc, iubite Nesty, exodul nostru peste panglica orelor noaptea. Bucureştii cu tavernele lui, castanii cu mîinile la piept, drumurile în troleul nopţii, revoltele, promiscuitatea tăcerii, hazardul mistificării, uimirile adolescenţei, toate erau în metamorfoza noastră, transparente. Eroismul indiferenţei, victoria escaladării peste o epocă ne proectase într'un plein-air cerebral definitiv.

Dada, deschis ca un robinet de azur şi vitriol, desfăcuse toate frînele posibile, ardea mucegaiul unei sintaxe morale învăţate pe dinafară, tradusese lirismul în invectivă. Poetul nai ţipa ca o locomotivă printre cirezi; libertatea singură justifica existenţa noastră, modelaţi pentru acţiunea pură, negam pînă la ultima limită literatura, introspecţia. Gramatica era o balerină sau supapa sărită în aier; inima un bar, poezia o granată cu foc bengal ne exalta şi o iubiam. O cruciadă nebună dar sfîntă de asmuţire ca o avalanşă prin muzeul cu idoli spîni — fraticizi, incestuoşi. Disvirginarea statuilor, marmora topită în cafea cu lapte, sandalele sfîşiau vestminte şi steaguri şi străluciau în goană scăpărînd în cremenea veacului, în ţeasta pămîntului vîrsta de glorie, independenţa spontanee. Intronasem o linişte a sgomotelor, o inerţie a mişcărilor sau un sgomot al liniştii şi o mişcare a inerţiei în haosul alb spre care urcau ca melcii continentele de secole.

Găsisem un non-sens al existenţii, un circuit inedit şi dibuiam un hazard nou al intelectului, pe care cred, iubite Nesty, că-l găsim.

roll

CUVINTE PE NISIP

CU TANIA ŞTEFANOVNA, PE CALEA VICTORIEI

Pe sară, la orele 6, Tania devine neliniştită. De după prânz, în atitudinea copilului în pîntecele mamei şi-a sărutat genunchii, volută în carcera patului caldă. Braţele, mîinile se întind şi alungă moleşala abulică.

BRAŢELE MÎINILE.

Incearcă în faţa oglinzii patru perechi pantofi şi se hotărîşte pentru cei încrustaţi cu triunghiuri roşii, verzi, violete, albastre—pantofii polichromi. Rochia bleu azur pe coapsă cu trei culori pale aplicate vertical, de dimensiuni inegale precum graficul unei statistici a mortalităţii pe vîrstă. Oglinda o îndeamnă la cîteva corecturi de amănunt şi Tania se supune. In timp ce înoadă în W colierul imitaţie mărgăritar 'mi povesteşte ultimul vis

— Azi după masă am urcat cu automobilul scările Louvrului. Treptele în spirală se multiplicau anevoios, gîfîiam şi-mi părea deodată că urc pe jos Acropole. Şoferul mi-a oferit o pernă — sul, o iau cu frică. Cînd pun mîna simt un carton rulat — se transformase. Apoi s'a stricat frîna, maşina a derapat. Sunau clopote sau o orchestră cînta 1812... M'am trezit obosită, scăldată în fiori... Dar regret ce ţi-am povestit: mi le explici după teoriile unui psichiatru care nu-mi place.

— Ţi-e frică Tania, de tine INSU-ŢI. Cînd ţi-am repetat cuvintele lui Apollinaire despre sub-conştient „contrée enorme où tout se tait"—te-ai supărat.

La plecare îi citesc lista obiectelor cari o însoţesc în poşetă. (Le uită cotidian. Dece **UIŢI** ?)

khol — să-i desăvîrşească misterul ochilor
rouge Gallet — accentuează circomflexul gurei senzuale
pieptene, spelci (poartă părul independent de foarfece)
dreptunghiul oglinzii, batiste cît foaia calendarului, imprimate cubist şi parfumate discret.

Ii place să ne măsurăm în faţa oglinzii, înaintea plecării: Nici unul n'a crescut de eri.

Calea Victoriei, monstru splendid cu mişcări leneşe, mii glasuri şi exhibiţii de culori, ne sechestrează.

Dela Julieta la Fundaţie, între pietonii „comme une cuillerée de caviar sur un tartine" şi ochii Taniei se stabileşte raportul dintre polii diferiţi a două magnete. Voit candidă, ea deslănţuie priviri avide, unele doar imbecile şi gînduri frivole.

„Douceur des légères lèvres de jeunes filles.
Lèvres baisées. Lèvres de la femme, baiseuses, baisées, pleines, prenantes".

La lumina becurilor ascunse şi reflectate în oglinzi dispuse în unghiu-drept, vitrinele magazinelor fascinează. Magie. Tania şi-ar cumpăra pantofi mulţi, mulţi: TOŢI, vitrinele cu mătăsuri şi ar vrea braţele să-i dispară sub povara giuvaierurilor. Pe cap o diademă — alta zilnic (— ţi-ar sta atît de bine!) şi să fie soţia maharadjahului de Kapurtala sau proprietara unei imprimerii de bancnote.

Claksonul auto-urilor sfîşie timpanul.

CHAMBERY
ROYAL

C
H
A
M P A G N E

Un moment circuitul se întrerupe pentru a se repete automat, roşu şi obsedant.

Calea Victoriei, îţi sugerează ideia unui carnet de cekuri, cu file neepuizabile şi tu să iscăleşti cu scrisul leneş, litere lungi, de mătase

Tania Ştefanovna

Librăria îmi este casa de economie şi vitrina ei îmi fecundează curiozitatea maximă. O ştii şi te opreşti:

NADJA **j'adore**

A L'OMBRE
de jeunes filles
EN FLEUR

LA CHASTETÉ
PERVERSE

Psychanalyse d'une jeune fille

Rue Pigalle

l'enfer du vice

...j'adore... la chasteté perverse...

E adevărat, Tania, că doi din tinerii cari te-au văzut asară la Capşa s'au sinucis? E adevărat că te amuză şi vitrina din subsolul morgei de pe cheiul Dîmboviţei şi că o vizitezi—prin bunăvoinţa lui Grigore—singură, în anumite ore?

saşa pană

CINEMA

AGIR

L'inaction ou la neutralité-prétexte sont une véritable complicité. Nous n'avons pour ceux qui y cèdent aucune indulgence. On pourrait singulièrement précipiter les progrés du cinéma en agissant davaniage, en agissant surtout avec plus de volonté et de cohésion critique. Il faut bien penser que les salles dites d'avantgarde ne sont que la suite des séances du C.A.S.A., notamment des premières manifestations du Saion d'Automne en 1921.

La critique, à la recherche d'un statut moral, devra-t-elle, à l'instar des scénaristes dédaignés, aborder les temps de la critique introuvable? Encore les scénaristes ont-ils la la ressource—mais est-ce bien une ressource?—de publier leurs rêves, comme vient de le faire récemment le poéte B. Fondane, quoique j'hésite à croire à la vertu de ce moyen suprême: „Allons donc au cinéma, puisque, malgré sa bonne volonté de ramper au plus bas, l'a. b. c. de sa technique est encore capable de fortifier de mystère la réalité, la plus vile soit-elle. Appareil à lyrisme par excellence! Quel rôle ont joué dans l'histoire de l'homme. les lettres a. b. c. et ça dépend-il vraiment du nombre de fois dont ces lettres sont entrées dans une combinaison de mots pour que notre destin en sente la bonne ou la maligne influence?" (1).

Je dirai encore que ces ciné-poèmes sont plus proches de la critique que de l'écran même, quoi qu'il y paraisse tout d'abord. Et qu'ouvrir ainsi ce que M. B. Fondane appelle dans sa préface „l'ère des scenarii intournables", c'est encore agir essentiellement.

léon moussinac

1) 3 ciné-poèmes de B. Fondane (*Les Documents internationaux de l'esprit nouveau*, Paris 1928).

Fruntariile vorbelor

Tălăngile vacilor au vrăjit buruienile
iarba îşi înclină elegant trupul ca o dănţuitoare
sub stîncă guşterul izvorului se trezeşte
viorile pomilor primesc arcuşul vîntului
de departe vînătorul întîrziat sperie pasărea ecoului

Dar în ugere funda norilor se desface
anotimpul a primenit rochia zărilor
şi botul vacilor adulmecă munţii ca alte ugere
ce steag laptele pentru descuierea nopţii
cum trece ca o mîngîiere prin osul gîndului
cum sărută buzele şi dăruie o catifea gîtlejului
laptele clatină o cădelniţă de arome
împrumută o dulceaţa din privirea vacilor
leagă la tîmpla convalescentului năframa păşunilor
lapte sună în doniţi cremenea vîgîunilor
flutură în pupilă dantela cascadelor
mazărea visului în păstaia inimii

Balul coraliilor

somnul presară rubine pe frunzele ochilor
cum izbucneşte de-odată flacăra glasului,
albastră peste urna închisă în coaste,
din vegetaţia de umbre seva sîngelui se ridică
pădurile sapă în curcubeie cascade,
prin ferestrele mărilor intestinele pămîntului se arată;
sînt peşti cu aripile crestate în întuneric tăişuri
ca un ghem gura prin fibrele lungi de apă
plantele şerpilor oscilează în anotimp nisipul,
uneori balul coraliilor în argint se deschide,
coacăze mărgăritarele şi pe ramuri sînt globule de sînge,
arcuşul rechinilor urcă pe violoncele de ape
din toamna adîncurilor aurul peştilor în frunză
ce bucle, meduzele cum se apleacă
şi ca şervetele de ceai marginea catifelată a peştilor torpile
un curent ca o mireasmă străbate falangele,
pe buzele de nămol sărutarea stridiilor,
vietăţile sînt atîtea funde în părul apelor,
bureţii muşcă umbrele se deplasează în adîncuri,
ca armate balenele şi serpentinele algelor, se apropie
peştii fosforescenţi ca afişe luminoase.

ilarie voronc

din volumul „Plante şi animale" care va apare.

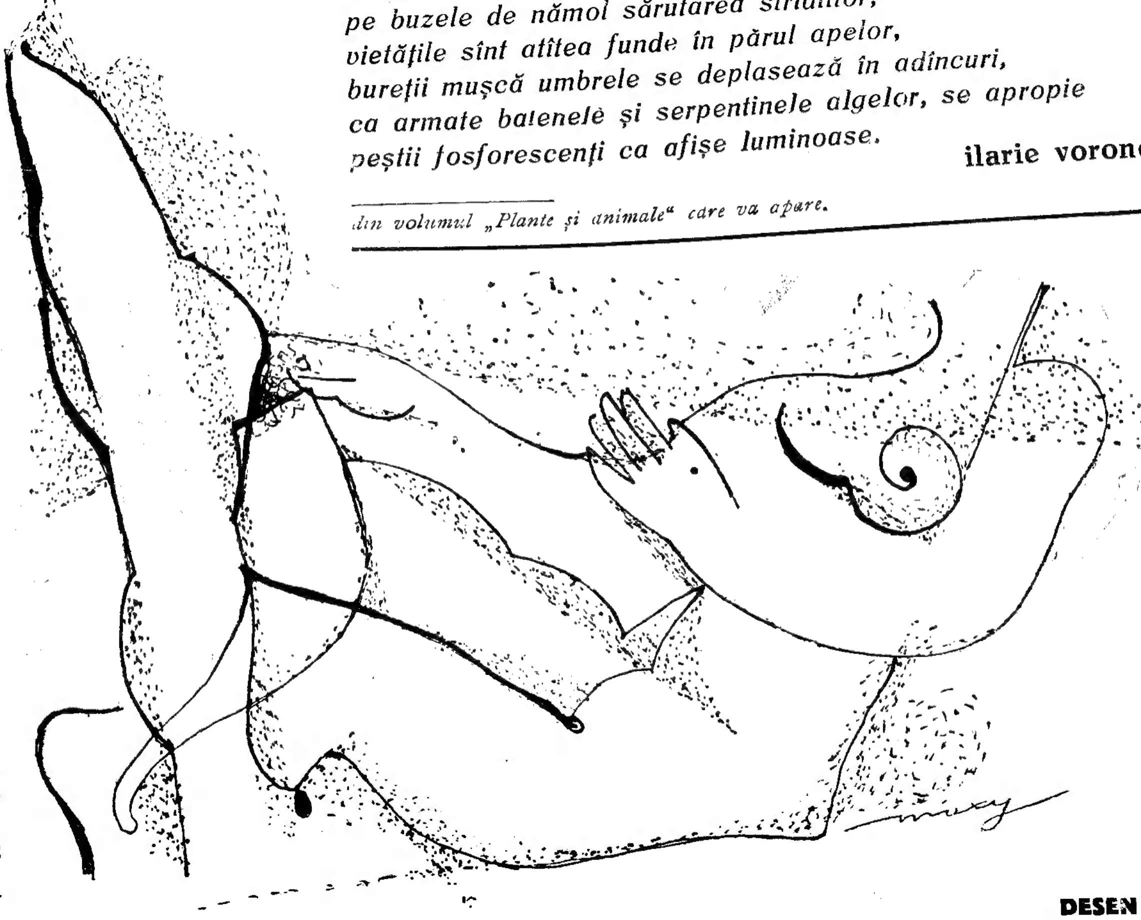

m. h. maxy

DESEN

Glasul despică somnul norilor

pe obrajii tăi îngeri vin se aşează
o panglică surîsul prin degete liliecii
şi umărul atinge de tîmplă o maranză
glasuri lasă dîre de argint ca melcii

către albastru florile întind mîini
marea linge fruntea o rotungeşte
aurul amurgului se varsă în căni
pe buze unghia norilor s'a coborît îngereşte

strălucesc păstrăvii prin glasul în adormire
seara pune mănuşi, pomilor, clăteşte aierul
anotimpul înaintează în beteală ca un mire
îşi rupe în oglinzi o creangă vaierul

copoii albi ai lunei au trecut prin grădini,
toamna s'a desfăcut asemeni în furtună corăbiile,
umbrele aprind culori în arini,
în tîrlă fluiere s'au împreunat ca săbiile

taraful vinelor se apropie, creşte
ce călăreţ nebun sîngele, pocnesc pistoalele,
surîsul tău a umplut văzduhul ca o veste,
pînă în gînd noaptea-şi desface ţoalele

sub frunze inimile tresar ca potîrnichile ;
pe ceardac glasul tău îmi dăruie o proaspătă carafă
şi tăcerea filtrează apele precum rinichii le
limpezesc în noi; la urechea pămîntului fiece apă o garoafă

dar a izbucnit cîntecul ca o fîntînă
arteziană; ce fluvii braţele !
glasul despică somnul norilor ca o mînă
şi florile ezită prin garduri ca opaiţele.

ilarie voronca

din volumul „Plante şi animale" care va apare.

OGLINZI

LINII FRÎNTE

Noaptea muşca cerul cu dinţii stelelor.

Infăşurat în mantila de şiac negru, treceam în revistă felinarele. Dar luminile erau exasperant de albe.

Căutam culoarea pe care ochii s'o sărute.

Tîrziu, mult după ce butoaiele cu omenescul etern se răsturnaseră spre abator, o am găsit în fundul unei curţi. Ochii-mi sărutară lumina :

ROŞ, ca sînge trecut prin flacără.

ROŞ, pecete neagră, arsă pe fruntea sfintelor din localurile cu tarif.

■

Rina: numele unei sfinte din celule cu gratii de întuneric. Sufletu-i ca o lumină, străjuia pantele dintr' însa.

Avea în sînge otrava sărutărilor tarifate cu preţ fix.

Gîndul era plumb. O dobora: teama, spitalul, mizeria nemişcarea.

In ochi, moartea se rotia în scrînciob.

Intr'o zi, îşi aierisi sufletul din temniţa cărnii şi gîndul îi răsuci rupînd canalul pe care fiece mîngîiere plutia ca o corabie ciumată, prăpastie sau infern.

Îi mai păstrez cenuşa în amintire.

■

Ochii distilau alcool.

Pumnii sfăşiau carnea amîndurora.

Unul rămase învins.

Sărutăriile se dădeau în pahare şi sticle, iar cîntecul banal dansa cu armonica :

Mîndra mea de altă-dată,
Visul meu te-aduce iar

. . . .

Tîrziu, cînd noaptea îmbrăţişa apaşii, învingătorul porni prin noroiul liţii spre cărciumi.

Un fier greu îi căzu pe ceafă.

Durerea scrîşni: **MAAMĂĂĂ** şi pămîntul îi linse trupul ca un cîine.

■

Din depărtare, oraşul e un inel încrustat cu bordele, iar luminile — ce par roşii — nişte ochi ce-şi joacă focul în aşteptarea vizitatorilor nocturni.

Luna se oferia gratuit visurilor.

Zăpada se dădea—virgină—pămîntului.

moldov

Spre ora O

Locomotiva din şezutul trenului Ceinture pompează vagonul meu spre Port-Royal. Fir de telefon liniază ferestrele cari falşifică galbeni de lumină plată. Liniile nervi ţipă, se sbat în frisonul sosirilor. Maşina cu sînge pe bot deschide pulpele roţilor şi deflorează 'n coastă gările. Bulevardele tîrîte de autobuze se lungesc ca gumele înodînd în răspîntiile albe cafenele. Tacuri de raze punctează biliardul girandolelor. Buzele uşilor mozolesc făşii de femei profil; unele traversează lactee căi pavate spre hoteluri. Sergenţi cu pelerine retezate par ambisexi. Epuizez excentricul : beau cacao cu pişcot de havană. Casieriţa roşcată îşi presează mîinile în cadastre. Băuturile fierb ca'n autoclave. Aliniate, figurile buretoase sug sensual măduvă lichidă din conul paharelor şi deschid în stradă cu gesturi manechinate paraşutele crengilor. Toate picioarele se încrucişează, pe cînd superiorul corpurilor stau obtuze ca'ntr'un voiaj transiberian. Scaune se freacă electric de robe încît aşezat mă clatin ca'n Salmacis. Alunele aterizează pe pista meselor, pălăriile modelelor descriu viragţi. O miss trage trage domni cu sgărzi prefăcuţi în potăi, păşind cu tangenţe mesmerice; se dublează un cioc avortînd pictori blonzi cu bloc cari ung spinări curbe sub creioane antebelice. Sfîrcuri de dolari sparg pungile de obesitate; oglinzi convexe diformează rectangularele omeneşti. Căzuţi în transa beţiei împletesc cu limba arabescuri pe marmure zacharoide. Trotuarul svîrle erupţii de foame grimată: (Mimi, Ninon, Nini)n paste moi de cuvinte cu explozii de soc omorînd dulce. Tablourile cubiste în Rotonde, ca talgerele simfoniei viitorului tremură vag pe zid văruit peste poeme fără transmisie, repetînd acustica ritmului triumfal nou. Pe ulucile balustradelor curg şuvoaie guturale de melodii negre.

Prin paiul meu de junglă citronada circulă capilar.

virgil gheorghiu

BCU Cluj / Central University Library Cluj

unu noaptea

Il est dans l'essence des symboles d'être simbolique.
Jaques Vaché

Sufletele îngemănate s'au lovit de instrumentele jazz-ului şi-au ţipat...

Din tromba saxofonului a ieşit o capră c'un teanc de cărţi subsoară. A behăit o apoftegmă: *Ma poésie est obscure comme un lys,* şi-a plecat şchiopătînd din unul din cele trei picioare, tremurînd profetic măturoiul ca un profesor universitar.

In urma ei, de după tablouri, din policandrele răsturnate, din urechile negrilor, din zulufii dansatoarelor, din trompeta caloriferului, din ocheanul closetului, din peruca taburetului, din pajiştea pictorului, din luna scenică, au năvălit şi-au condensat aierul, nişte fiinţi aşa de bizare, încît şi vînzătorul de flori care a văzut tot ce se poate vedea, mi-a mărturisit bleg că nici n'a visat vre-odată aşa ceva.

Oamenii aceştia, mai bine zis bucăţile acestea de oameni, au o constituţie simplă.

Unii constau doar dintr'un picior terminat cu o mînă, sau două capete lipite de-o parte şi de alta a unui pîntec de cascaval; sau o şiră a spinării prevăzută cu mai multe mîni şi'n fruntea căreia e cocoţată o coadă de veveriţă ca un pampon de general; sau un cilindru rotund la capete din mijlocul căruia ieşia un picior cu degetele păroase, sucite în formă de păiajen; şi multe alte insolite vietăţi cari au stîrnit *chiar* şi curiozitatea vizitatorilor.

Regina şi-a prins sînii ca 'ntr'un cache-corset în două mîni bronzate, iar un piccolo încrucişat dădea de-a tavalul — ca o minge — o tipsie de carne.

Oamenii aceştia n'au sex, nu se reproduc, nu se nasc şi nu mor şi, **colosal,** nu fac poezii. Nu cunosc nici un fel de suferinţă. Poţi să-i înjuri; să-i pălmuieşti, să-i tai în bucăţi, să li distrugi locuinţele şi băncile, nu scriu nici o poezie nici un articol de gazetă.

Un dovleac crăpat a scos o pereche de ochelari cu marginele aurite şi i-a privit cu atenţie, aplecîndu-se puţin înainte şi retrăgîndu-se zmuncit înapoi ca un cîne înciudat. Mîrîia, schelălăie din cînd în cînd, şi nu-i venia să creadă.

In scurt timp localul fu contaminat de o viaţă nouă.

O scrumieră uimită întrebă pe un critic literar ce-o fi asta.

Criticul îi răspunse că nu cunoaşte pe Jaques Vaché.

Ploşniţele chincite în crăpăturile meselor au căscat ochii:

Există o altă lume ?

Toba răguşită crede că e invenţia unui poet supra-realist.

Sufletele împerechiete au spart toba pentrucă n'aveau unde sta.

a. zaremba

Nopţile mele stridente

Nu-mi plac orizonturile largi, senine, cu cerul sigur. Iubesc besna cînd neştiutul este la cîţiva paşi în faţa mea şi moartea cu cuţite şi strigoi mă pîndeşte la fiecare colţ. **george bogza**

în PIATRĂ CUBICĂ PENTRU UN PAVAJ SUFLETESC.

Cu scuturări de scîrbă simţite pînă în fundul pămîntului, sufletul mi se leapădă şi acum de amintirea acelei nopţi. Buzele spirituale schiţează zîmbete pe suprem dispreţ şi ochii rîd ca doi draci scăpaţi de cîntecul cocoşului vestind ziua.

Era o noapte banalizantă cu lună şi concert de greieri. Intr'un codru punctat de copaci înfloriţi, casa era mititică. Acolo în balcon, eleva mea şi eu, ne îmbătam tîmpit de mirosul florilor în turneu prin ţară. Pe eleva mea o botezasem Vera şi o iubiam. In sara aceia luna, cu influenţe magnetice asupra sufletului, ne făcuse să prelungim lecţia pînă în miezul nopţii. Ochii mei umezi îi cîntau imnuri, buzele îi vorbiau calde despre iubire, iar precaut, urechea era atentă la eventuala încetare a sforăitului matern din casă.

Ceiace s'a întîmplat tocmai cînd eleva mea îmi acordase marea favoare de a-i săruta mîna.

Dar mama ei apărută în prag, s'a retras uşor iar a doua zi a început să se intereseze tenace de vîrsta, averea, situaţia mea. Asta m'a făcut fericit şi din noaptea aceia începeam să scriu poezii.

Adolescent masturb—la propriu sau figurat, n'are nici o importanţă—nu ştiam să ascult glasul sexului frămîntînd puternic în mine ca ecoul pădurilor către fete ţepene şi insezizabile, ca aracii de propiit fasolea.

Dar sexul s'a răzbunat în cascade haotice şi erupţii pustiitoare, de ruşinea începuturilor timide.

Cînd mai tîrziu, am împlinit cincisprezece ani, noaptea cea plată s'a transformat în bici, gonindu-mi veşnic şi mîntuitor începuturile de sentimentalism năzuind nopţi cu lună, fete cuminţi şi poezii dulci.

Apoi din plămădeala sîngelui, a ţîşnit sălbatec cîntecul viril scrîşnit printre dinţi tuturor femeilor cari au avut curiozitatea să-mi pipăie fruntea, sufletul sau sexul :

Mi-e foame de carnea fecioarelor albe
sub cornul apusului în suflet crescute
pornind vîrtejul de patimi svîcnite
mi-e foame de carnea fecioarelor albe

de carnea fecioarelor albe mi-e foame
mă mistuie focul ţîţelor tari
şi cresc în mine dorinţele mari
de carnea fecioarelor albe mi-e foame

eu ştiu nopţile, trecute puternic la pîndă
cînd vine fecioara sub axa simţirii
să-i intre în sînge crisparea iubirii
şi 'n carne masculul cu gura flămîndă
MI-E FOOAAAME

Şi după el, ca după un marş, a urmat avalanşa nopţilor cu jazzul sexului ţipînd stridenţa stărilor inedite şi tari.

Am avut zîmbete, atitudini mefistofelice, cari au corupt fecioarele şi au extaziat femeile de rînd, înobilîndu-le.

Clipele nopţilor mele erau preţuite în valută forte şi consumate intens. Zorile mă prindeau ca pe un criminal, gonind pe sub dealuri spre casă.

Acum cîteva nopţi am împlinit douăzeci ani. Ceata femeilor atotştiutoare m'a aclamat frenetic şi mi-a strigat: *Maestre.*

Atunci fruntea mi-a devenit enormă şi am avut un zîmbet care mă va imortaliza.

Şi după această introducere, înainte de ridicarea cortinei, îţi voi vorbi aşa după cum mi-ai cerut, iubite Moldov, despre nopţile stridente ale sexului meu.

Imi plac nopţile pline de beznă grea, în cari pătrund inotînd, după ce în prealabil am deschis uşa întunericului sufletesc.

Iubesc nopţile spintecate de cuţite şi umezite de sînge. Mă îmbată întunericul în care se încrucişează ca fulgerile blestemurile morţilor sculaţi din morminte de rîsul femeilor vii şi sclipitoare.

Cînd se lansează în întuneric ca o corabie în mare cu toate pînzele desfăcute, sufletul meu ţipă sbătîndu-se ca un spînzurat.

Bezna mă cuprinde şi îmi sfîşie carnea ca ghiarele fiarelor sălbatice.

Sîngele îmi înghiaţă şi acum de marea spaimă la amintirea altei nopţi, cînd Nona mi-a cerut să-o însoţesc afară din oraş, în cîmpul plin de duhuri şi umbre rele.

A vrut să glumească, sau sufletul ei a vîrît-o sub roţile trenului, apărut fatal în timpul iubirii noastre ?

Imi stă încă în sînge ţipătul şi oasele cari i-au trosnit ca lemnele.

I-am sărutat atunci bucăţile de carne sfîşiată, dar SÎNGELE EI care mi-a umplut faţa cu roş, nu şi-a spus taina.

Degeaba l'a lins apoi cu o limbă aspră ca de capră, prietena ei căreia m'am dus să-i spun nedumerirea şi groaza.

In colţurile buzelor apar în nopţile morbide, două şuviţe de sînge cari mă înebunesc cu roşul lor. E sîngele Nonei, sîngele sexului exaltat în absurd.

Mă retrag uneori în păduri. In noapte fruntea mea se isbeşte de picioarele oamenilor spînzuraţi şi pot mai uşor să sărut tălpile acestor sfinţi groteşii.

In oraşele cu preocupări multiple, noaptea oamenii sînt liberi şi mai atenţi ascultă vocile din ei. Imi place să-i grupez cît mai mulţi şi să le incendiez patimile într'un rug uriaş.

Pentru îndulcirea ceaiului surorilor mele din bordeluri îi duc în corpore cître aceste lăcaşuri unde îşi las entuziasmaţi economiile sau preţul vagonului de lemne necesar hibernării.

A doua zi de disperare îşi vor sparge pumnii în cap şi îşi vor simţi sufletul lunecînd în mocirlele sîngelui. Numai eu voi rîde şi—acrobat spiritual voi dansa pe tăişul sexului.

Cînd sînt singur îmi place să pescuiesc în tradiţionala căldare, nucleurile de spermatozoizi. Ii înşir sub lumina becurilor pe coli de hîrtie, cu mintea cuprinsă de elocvenţa tăcerilor premergătoare marei nebunii.

Acolo aruncaţi la gard zac germenii eroului de mîine care ar fi scăpat lumea, minînd pămîntul şi aruncîndu-l în aier.

Şi întîmplarea numai întîmplarea face ca omul beat să lase aici caseta conţinînd spirite inedite, pentru ca femeia cu acelaş deget asasin cu care cîteva clipe mai devreme excitase sexul —s'o svîrle afară în noroi; iar după o oră, în stomacul nevestei caseta următoare din cari ocrotite de legi şi trase drăgostos de mîini calde vor ieşi stîrpiturile, să împuţească amtmosfera veacurilor.

De cîte ori în beznă, gîndul că insumi EU aş fi putut fi acea massă evoluînd gros în căldarea jegoasă, nu mă face să muşc din pămînt cu furie sau să urinez pe stele.

Fiindcă oamenii sînt infecţi iar providenţa are bătături pe creieri.

In localurile mari, unde oamenii beau ca să uite ceeace ştiu, mă asociez lor şi beau pentru a şti mai mult.

Un sbor cu avionul, sau o cădere alcoolizantă sub masă, provoacă aceiaş senzaţie de înot sufletesc.

Ce ne pasă cauzele, cînd atomii materiei cenuşii sînt fraţi cu ai fecalelor.

In nasul unei femei ca şi într'un pahar cu vin, poţi să descoperi calea lactee şi toate sistemele cosmice.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

După fantezie îmi trec nopțile inconjurat de cărți sau de
:mei, de gînduri sau de sonde, în alcool sau în păcură și peste
ot sufletul își țipă strident setea ce nu poate fi potolită și bubele
arulente ce nu se pot vindeca.

Cînd într'o noapte, făcusem pentru ultima femeie pe care divinizasem, un vers de o sinceritate ascuțită.

Să aprindem cauciuc candela plăcerilor de mîini
și la lumina poftelor din sînge
Te asigur că omul nu-i decît o murdărie
Deci
ne vom mai dormi întreaga noapte
și a doua zi vom exclama: Ce porcărie!

Finalul, ca o umbră fidelă a sufletului meu strident, mă
măreșie pretutindeni și mi-am făcut din el un crez.

Pentru aceasta pot lua martor pe Dumnezeul care m'a creiat.

george bogza

Copyright by „Unu"

Reclamă luminoasă

In ritmul specific metropolelor, noaptea se dăruie
ecăruia cu bucuriile și surprizele ei. O posedă artistul,
ntelectualul, proletarul din făbrici sau văxuitorul din Mont-
nartre. Fiecare își privește culoarea bucuriei în multiplele
glinzi ale întunericului.

Ziua, în ritmul mașinilor de scris, al ascensoarelor, al
utourilor, al pendulelor, timpul gonește ca o apă.

Noaptea în rînd cu lumina, cu întunericul, cu felinarele
ı zîmbet, cu gîndurile arcuite, cu privirile-căngi, viața din
oi își desfășura dorințele pentru: femei. baruri, cocktail
rog. Cu inima atîrnată de ureche, ca cerceii și cu ochii
aporizați, îmbrățișam luminile, jazzurile, tobele, banjourile.
Reclamele incadescente de pe turnul Eiffel ne goniau prin
înge: *Citroën* **Citroën** **Citroën.**

La Paris în sala îngustă ca o celulă, cu pereții albiți
e pudra mucegaiului, dansatorii își arcuiau ritmul în inelul
trîmtorii și îmbrățișările serpentinelor sărutau stelele con-
etiilor.

Tîrziu, din vîrful lui Eiffel, scuipam 300 metri de
esgust pentru ziua care venia.

victor brauner
s. eliad

Le secret du Pôle

Que cherchent-ils, les explorateurs du pôle, avec cette
sistance macabre?

Il savent bien tous géographiquement qu'il est là bas; et le
it sérieux de voyages si pénibles ne peut être de regarder le
ôle dans le petit miroir de poche, dans ce jouet de bazar pour
nfants qu'est la boussole.

Cequi incite les explorateurs du Pôle, c'est qu'ils savent
ue l'axe du monde est en platine, et ils veulent le râcler le
lus possible, jusqu'à ce qu'ils deviennent millionnaires.

Le jour où l'on découvrira le Pôle et où l'on pourra y
séjourner pendant quelque temps, surgirons les mineurs
e la neige, des lapons qui creuseront la neige jusqu'à ce qu'ils
aient trouvé le magnifique axe de platine sur lequel tourne
la terre.

C'est ça, la véritable affaire du Pôle.

Ramòn Gomez de la Serna

DECORATIA INTERIORULUI

EXPOZIȚIA DE ARTE APLICATE A D-LUI M. H. MAXY

STR. CÎMPINEANU, 17.

Artă pentru util. Iată pentruce, *Maxy*, parafrazînd poate vechiul corolar: „artă pentru artă", găsește un resort apt și voinic, aplicîndu-i-se. O muncă —am zice de artizan— scoboară de pe șevalet (*Maxy* e pictor) ca strungul să sculpteze fantezia penelului, în încăpațînarea învinsă a materialului, în capriciul de cucoană tradiționalistă a mobilei.

Fier, alamă, aramă, argint, lemn, piele — iată atîtea elemente dure în cel mai docil sluj în fața lui *Maxy*.

Fiecare piesă din expoziția lui, după legitimarea ei inițială de obiect-tip — sau chiar simetru — iți desfată orgoliul ei artistic, paternitatea unei emoții și interpretarea ei îndrăzneață ca o surpriză.

Obiectele sînt de multe ori plurate la acest expozant, lampa e și călimară e și scrumieră e și presse-papiers; divanul e și o mică bibliotecă de chevet; biblioteca e după comandă și biurou și caseta pentru bijuterii; covorul e și un tablou e și o realizare și numai seamănă deloc cu primitivele romînești și nici cu standardele persiene: e un nou tip—cu un non-sens de armonii de covor original al cărui desen și ale cărui culori sînt din imaginația rafinată, din efortul creator al unei individualități strict artistice. Lămpile tăiate după o caligrafie proprie, au atitudini, comodități, perspective noui, și-ți pun, ca și toate celelalte obiecte de astfel problema iscusită a dualității între practic și frumos.

Orice carte legată, aici, e un bibelou, e un vas lucrat cu subtilități și expresii rare;—și care din ele nu-ți adaugă o mai specială dragoste pentru conținutul, interesul, pasiunea dinăuntru?

Construcția și voluptatea unui obiect îi aplimfică însemnătatea și ți-l atașează psihologic în mînuirea lui. Le iubești în *expoziție* ca pe ființe vii.

Maxy e un abil și talentat meșteșugar de podoabe. Dificultatea de-a iscusi și realiza fiecărui obiect — mobilă geneză frumosului său, grație unei concepții personale, iată ce reușește de trei ani și cu sacrificiul picturii lui, Maxy să înfăptuiască.

Dar compensezi astfel, tot atît de generos, fantezia pînzelor tale, pe care nu le putem atît de des avea acum.

Elogiul pentru o muncă bravă, lauda pentru un civilizat gust al interiorului, ți se cuvin —Maxy— pe deplin. Colaboratoarei tale, D-na Maxy, deasemeni cea mai binemeritată reverență.

gheorghe dinu

GREGUERIES

— Pourquoi t'habilles-tu de blanc? demandais-je à cette femme.
— Pour pouvoir être plus impure, me répondit elle.

L'asphalte chauffé nous prend mesure pour une paire de bottes.

Les coiffeurs pour dames ont une psychologie de Don Juans, et se font ainsi une bonne clientèle. Chacun d'eux dit à chacune d'elles en particulier: „Je n'ai jamais vu de cheveux comme les vôtres!".

Ramòn Gomez de la Serna

BCU Cluj / Central University Library Cluj

V E S T I A R

CĂRŢI ■ REVISTE ■ MUSIC-HALL ■ INCESTURI ■ INVECTIVE

■ **Les nuits de Paris** — Philippe Souppault

■ **Cine-Ville** — Ramón Gomez de la Serna

■ **Plante şi Animale** — Ilarie Voronca, un volum de poeme inedite, va apare în primavără 1929

■ **Circunvalacion** — MEXICO

■ **Maxyms d'été**

■ **Chat Noir**

■ **Alcazar**

■ **Jazz-Band**

■ **Jokey-Bar**

■ Dans, reveria nepăsării, vinul îți linge arterele ca zînele, dar fumul țigărilor se ridică în ceruri, D-zeu strănută— să-ți fie cu noroc babalîcule!

■ 3. Dec. Neptun în conjuncție cu luna, la 7 h. Nu tolerăm incestui acesta; aruncați cu serpentine.

■ E penibil D-le T. T. Braniște ca „brava și mica avantgardă" să-ți spună: Fugi mă puță de aici!...

■ D-l Felix Aderca publică în Bilete de Papagal No. 236, edificînd indolența unei nobile scriitoare, o bibliografie Proustiană. Dacă d-l Aderca, atrage atenția scriitoarei asupra unei ignoranțe afectate sau proprii, menționăm din aceiași prevedere d-lui Aderca două foarte importante lacune pentru complectarea bibliografiei d-sale: 1) Lista trebuia începută cu articolul despre Proust al d-lui B. Fundoianu apărut în 1921 în volumul: „Imagini și cărți din Franța". 2) Al aceluiaș domn Fundoianu, articolul proustian din ziarul „Rampa" în 1920 (cîți știau de Proust, atunci în Romînia?) nu e indicat.

Mai amintim d-lui Aderca, susceptibilul proustist romîn, de un dialog al d-sale în „Cuvîntul Liber" unde personagiile A și B își bat joc de d-l Fundoianu că descoperă scriitori necunoscuți ca: Proust, Gide, Gourmont, etc.

Cum ar putea răspunde d-l Aderca?

Ștt!... (cu un deget pe buze).

VITRINA DE ARTA NOUĂ

CITIȚI U R M U Z CITIȚI

CÎMP-INA

DIRECTOR: GEORGE BOGZA

■ In Iașii de azi, ai tuturor cărților de amintiri înșirate fără talent și ai unei reviste bătrîne și îmbătrînite, cîțiva creatori de imagini inedite, viii, fraze de înalt voltaj colaborează la un *itinerar literar*

PROSPECT

neînțăleși de cititorii „Gazetei Noastre", nici de cabotinii scrisului cotidian sau periodic.

Gravăm în rocă numele lor. In prima coloană

Virgil Gheorghiu **A. Zaremba**

pe a doua

Raul Iulian **Al. Dimitriu-Păuşeşti**

■ D-nii Virgil Gheorghiu, A. Zaremba, Sașa Pană, Al. Dimitriu-Păușești și Raul Iulian ne roagă să anunțăm că își retrag colaborarea dela revista **„Prospect"**, neputîndu-se supune unui program cu directive literare mucegăite, ce li se impune dela No. viitor [9]. Vor continua literatura-frondă în revista

X X

Literatură contimporană

care va apare vineri 7 decembre.

■ La sfîrșitul lunei decembre, se va reprezenta la Dorohoi **Arlequinada** lui Evreinov—Moartea Veselă—. Spectacol de artă. Regia *S. Eliad*; decoruri: *Victor Brauner*. In reprezentație d-ra *Elena Rada*, care acum inoculează bună dispoziție cui o vede în „Mică dar... veselă" [la Teatrul-cinema Cercul militar].

Expoziția colectivă de pictură modernă

vernisajul 1 decembre 1928

Saloanele Academiei de artă decorativă
— Str. Cîmpineanu, 17 —

victor brauner
marcel iancu
m. h. maxy
corneliu mihăilescu
milița petrașcu

REDACTORI

Sașa Pană

Moldov

APARE LA ZI'NTÎIU A FIECĂREI LUNI

CORESPONDENȚA
• **București I**,-Căsuța Poștală, 114
• **Dorohoi**,-Str. I. C. Brătianu, 33
• **Paris**: Rue Saint-Suplice 4 (VI-e arr)

TIPARUL „GAZETA DOROHOIULUI" — DOROHOI

BCU Cluj / Central University Library Cluj